

UYGARLIĞA GIRPILAN KANAT

Medeniyet kuyusunun etrafında elinde fenerle dolan bir gezgin. Kuyunun dibi her ne kadar derin görünse de fenerimin ışığı bana asıl derinliğin düşüncelerimde olduğunu gösteriyor. Şimdi iki düşünce arasında gidip gelen bir kararsızlıkla kuyuya batıyorum. Gagabilmek ve yozlamak...

Biraz düşündükten sonra kuyuya inmeye karar veriyorum. İlk önce, adımlarım benden daha fazla korkuyorcasına geri geri gidiyor fakat derdiğim gibi düşüncelerimdeki derinlik beni tendi gölgesine getmeyi başarıyor. Şimdi yavaş yavaş derinteye doğru ilerliyorum. Yukarıdan belirsiz görünen tüm noktalar artık gen yüzüne gitiyor. Kuyunun dibinde ıslıdayan suda, yansımalar hâlinde bir Avrupa görseyorum. Sabah erkenden işine giden gülerek yüzler insanlar, pırıl pırıl temizlenen banklarda gazete, kitap okyanan gençler, çocuğun yere attığı simit tanesini yerden alıp çöpe bakan bir anne... Daha sonra tekrar insanlar... Teker, teker kulak tırmalamayan naif gülümüşler... Arada bir gezip giden arabalar ve arabaların gayet satin, kucallara uygun gittiği yollar. Yolun bir kenarında kedileri beslemekte olan yaşlı bir teyze, teyzeye, karınlarını doyuracak lokmayı taşıyan sefkat eline umutla bakan kediler, diğer bir yanda ailenin içinde su birikintilerinden yuvalayan kuşların bundan vazgeçip daha iyi bir segenek olarak kondukları bir kase su ve kaseyi tutan duyarlı, sevecen bir el. Aksamin güns kucaklımaıyla değişim tüm renklere, soluklaşan gündüz'e karşılık daha da canlı tutulan beyinler. İsten gelen calışkan insanlar, okuldan çıktı kütüphaneye giden gençler, kütüphanenin hemen karesinde biri gitmiş, biri salsafonlu iti üniversiteli genç ve etraflarında oltus tutan, sonata sonat gibi değerli bir saygıyla gülünseyen yüzler. Şimdi tüm görüntüler bizzat öňünde. Yaşayan, dinamik, ilerlemeye açık görüntüler. Elimdeki kaseden su yuvalayan kuşu seyredense tüm bu manzoralara sahit olan sanslı gözlerim.

Biraz durup dindeğimde kuyunun basındayken beni ibilende bırakın iti dışındaki eftelerin mayı sevgisini fark ediyorum. Güneş artık atlığım her adında bu görüntünün sadere bir yansıma olmadığını, bizzat bana ait bir yaşam farzı olduğunu hissediyorum. Şimdi kendimi sınırlarla itmiş bir bölgede değil de sınırları elinde buluteturup atan ve siyahi bezde buluturan gri gözdeğini. Aydınlığı apak gözler önüne seren, duyarlılık, eftelerin mayı gözisinde... Kuyu daire besebeneşti yop. tığım yerin, cesareti adımlarla ilerledigimiz denin eftelerin seviyesi olduğunu ve oslunda o uygarlığın son bir seviyede bitmediğini, her yeni günde kültür halkosuna takıldığı, yeni bir zincirle ilerledigini simdi daha iyi onluğum. Artık küp kütusunda mahsur kalmış yarru bir bedyi ordan çıkarıp kurtaran, her yeni bitabın yeni bir ufuk açığını düşünerek bos vatıflerini onlara adayan, alleste ve çevresine karşı sorumluluğunu bileyen, yine değil yolun sadece bozkalarının değil de hestesin, yani kendi sınırlarının de olduğunu bileyerek o yol kırılmeyen, her yeni gelismeyi sadece kılattan dolma bilgilerle öğrenmeyeip bazzat izleyen, ilgilenen, arastırın bir beynə sahibi biriyim. Artık Avrupa bir bireyim.

Simdi gördüğüm bu manzoreyo ait diğer oyuncular benim bu derin eftelerin seviyesinde yalnız olmadığını gösteriyor. Elindeki kaidede rafiki suyu gottan biten kus simdi kanatlarını marmarî gökyüzüne, yeni ufuklarla birparak kentne yeni bir as, yeni bir yuva oruçacot. Tıpti her yeni günde, yenden filzelerini veren düşsünce tohumları gibi o da kendi gökyüzünde, kendi kanatlarıyla özür eftelerin mayı geraedestiren bir Avrupa gibi uygarlığa ugacot.

İlahilerin meşhur

Konserde söyleyişlerde

EFTLER